

«Llegir i escriure ajuda a animar-me la vida a la residència»

Nati Pursals té 92 anys i és resident a la Torre Magret de Llinars del Vallès

Nativitat Pursals a la residència Torre Magret de Llinars del Vallès | Jordi Purí

Nativitat Pursals Badia (Olvan, al Berguedà, 1928), és una veïna de Sant Celoni que ara viu a la residència Torre Magret de Llinars del Vallès, al Baix Montseny. Fa gairebé un any que va entrar al sociosanitari Verge del Puig de Sant Celoni de manera temporal, però només dues setmanes després es va decretar l'estat d'alarma i, en conseqüència, es va iniciar una vida més complicada per a tothom però, en especial, per a les persones grans usuàries de les residències.

Des del mes d'octubre fa vida a Llinars del Vallès. El contacte amb els familiars és fluid, però sempre des de la reixa. En aquesta entrevista fa les seves reflexions de vida i del moment actual.

- Fa un any que és fora de casa, primer al sociosanitari de Sant Celoni i ara a la residència Torre Magret de Llinars del Vallès. Com ho està vivint?

- És un any que m'ha passat molt de pressa. Això vol dir que tenim moltes atencions, molt suport i acompanyament d'ànims que ens donen aquestes persones que es dediquen a nosaltres perquè puguem estar el màxim de bé, ja que som fora de casa i ens trobem amb una edat que no podem lluitar massa. He anat a caure, si és que es pot dir així, en aquesta casa que hi estic bé, són generosos i vull dir que potser des de lluny m'imaginava les residències d'una manera, però m'he adonat que n'és una altra, millor del que em pensava.

- Com passa el temps?

- Hi ha les persones apropiades i especialitzades per aquest sistema de vida. Ens fan unes activitats que les hem de practicar perquè nosaltres no caiguem tant en aquest estat que saps que passen els anys, però gràcies a l'esforç d'aquesta gent podem sobreviure de les situacions tan

vulnerables i delicades, ja que t'hi trobes sense adonar-te'n. Arriba un moment a la vida que necessites que algú t'ajudi i t'animi i que et faci costat i jo ho he trobat i n'estic molt agraïda.

"Francament, tot el benestar que em proporciona aquest ambient de cap manera pot cobrir el màxim que desitgem: estar a casa nostra amb la família"

- De tot aquest any que ha passat què és el que més troba a faltar de fora de la residència?

- Francament, tot el benestar que em proporciona aquest ambient de cap manera pot cobrir el màxim que desitgem: estar a casa nostra amb la família. Ja entenc que la família amb les seves ocupacions no et poden atendre i que estan més tranquils que jo sigui aquí i, d'aquesta manera, pots aguantar més anys. A vegades se m'escapa una rialla que si estigués sola a casa no se m'escaparia.

- Vostè segueix l'actualitat llegint el diari o mirant el telenotícies. Com viu la crisi de la Covid-19?

- Justament ara, a més a més, s'ha agreujat per aquesta fumuda pandèmia que ha obligat a tancar les portes, que no podem sortir ni fer una volta a la casa. Com ho farem amb tantes reduccions i privacions? S'acabarà, no s'acabarà? Acabarem nosaltres abans? Sort que és casa gran i podem estirar les cames. Llegir i escriure ajuda a animar-me la vida a la residència.

"Jo tinc la santa sort que la família em ve a veure molt. Veig els ulls plorosos a companys i companyes que no reben tantes visites."

- Quan la família la ve a veure què sent?

- Mireu. Jo tinc la santa sort, faig comparances amb altres companys i companyes de la residència, que no la tenen tant, que la meua família bé molt freqüentment. Als altres que no els venen a veure tant, els veig a vegades amb els ulls plorosos, això vol dir que els agrada que els seus els vagin a veure. Jo no passo per aquest mal tràngol, cosa que m'anima molt. Sovint tinc algú de la família a la residència, encara que a vegades els representi deixar la feina o les seves ocupacions. Per mi és un benestar encara que els digui que a la residència hi estic molt bé. Això vol dir que també estic contenta de poder-els-hi manifestar el meu estat d'ànim. Recomanaria a la gent que no tingui pànic d'anar a viure a una residència i deixar el que tenies a casa teua. És una experiència viva per mi que mai hauria pensat passar-la.

- Encara que sigui a la residència, disposa de llibertat de moviments?

- No tenim esclavitud. Tenim certa llibertat, no solament te l'adquireixes tu mateixa, també te la

proporcionen. Si t'estimes a tu mateixa i t'estimes el teu voltant, trobes la llibertat en moltes coses. En llegir, escriure, cinema... es poden fer moltes coses. S'han de saber valorar aquestes coses. No serveix de res anar-nos queixant contínuament de les nostres malalties perquè no ens les trauran pas.

Nativitat Pursals té 92 anys però encara li agrada llegir i escriure. Foto: Torre Magret

- Diu que li agrada llegir, quines són les darreres lectures?

- Tinc 92 anys i afició per llegir i molts llibres per repassar. El diari que arriba al centre cada dia el repasso, encara que les notícies no acabin de ser el que desitjaríem però allà va! Els dos darrers llibres que he llegit, un és de cuina, del Pep Salsetes i un altre sobre el Montseny, de Martí Boada. Animo a tothom a llegir.